

Betænkning

over forslag til lov om ændring af lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v., af lov om indkomst- og formueskat til staten og af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

(Straffebestemmelser vedrørende skattesvig, tillægsskat m. v.).

(Afgivet af skatteudvalget den 8. december 1971).

Udvalget har behandlet lovforslaget i 7 møder og har herunder haft et samråd med finansministeren.

Udvalget har fra Foreningen af registrerede Revisorer modtaget en skriftlig henvendelse, der med finansministerens bemærkninger er optrykt i et bilagshæfte som bilag 2 og 3. Som bilag 1 er optrykt finansministerens besvarelse af udvalgets spørgsmål.

Finansministeren har stillet de nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til bemærkningerne. Ændringsforslagene er tiltrådt af udvalget.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.

Ændringsforslag.

Af *finansministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 1.

1) Efter nr. 1 indsættes som nyt nummer:

„01. I § 2, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter „skatteansættelsen“: „og skatteberegningen“.

2) Nr. 3 affattes således:

„3. § 7, stk. 1, affattes således:

„Til brug ved skatteligningen og skatteberegningen skal der hvert år uden opfordring gives følgende oplysninger:

a) Enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har udbetalt eller godskrevet lønning, gratiale, provision o. lign., skal oplyse størrelsen af den samlede udbetaling eller godskrivning af sådanne beløb samt den samlede indeholdte A-skat. Endvidere skal der gives oplysning om det samlede beløb, der er indtjent af hver enkelt modtager, den i indtægten indeholdte A-skat, modtagerens navn, personnummer, bopæl og bopælskommune samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren. Pligten omfatter også beløb, der ydes som godtgørelse for afholdte udgifter, f. eks. godtgørelse for rejser, befordring og repræsentation, medmindre beløbet falder ind under § 5 d i lov om indkomst- og formueskat til staten. Udbetales lønnen m. v. gennem mellemmand, påhviler pligten dog denne, hvis arbejdsgiveren er ude af stand til at give oplysningerne. Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, skal ved antagelsen af medhjælp afkræve denne oplysning om navn, nøjagtig adresse samt personnummer.

b) Enhver, der i det foregående år har foretaget udbetaling eller godskrivning af forfatter- eller komponisthonorarer, honorarer til udøvende kunstnere, honorarer for foredrag o. lign., skal oplyse størrelsen af den samlede udbetaling eller godskrivning af sådanne beløb. Såfremt de udbetalte beløb er A-indkomst for modtageren, skal den samlede indeholdte A-skat oplyses. Endvidere skal der gives oplysning om det sam-

lede beløb, der er indtjent af hver enkelt modtager, den i indtægten indeholdte A-skat, modtagerens navn, personnummer, bopæl og bopælskommune samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren. Samme oplysningspligt påhviler den, der har foretaget udbetaling af afgift for udnyttelse af patentrettigheder, mønster, varemærke og lign., hvad enten afgiften erlægges som en løbende ydelse eller som en sum én gang for alle. Reglerne under litra a, 4. og 5. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

c) Enhver, der i det foregående år har foretaget udbetaling af beløb, der i henhold til finansministerens bestemmelse i medfør af kildeskattelovens § 43, stk. 2, skal henregnes til A-indkomst for modtageren, og som ikke omfattes af de under litra a og b nævnte indtægtsarter, skal oplyse størrelsen af den samlede udbetaling af sådanne beløb samt den samlede indeholdte A-skat. Endvidere skal der gives oplysning om det samlede beløb, der er udbetalt til hver enkelt modtager før fradrag af indeholdt A-skat, den i indtægten indeholdte A-skat, modtagerens navn, personnummer, bopæl og bopælskommune samt eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren.

3) Nr. 4 udgår.

4) Den under nr. 5 foreslåede affattelse af lovens § 7, stk. 2 og 3, udgår, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Ophører en af de i stk. 1 nævnte oplysningspligtige med at drive virksomhed, som har medført udbetaling eller godskrivning af de i stk. 1 nævnte indkomstarter, skal der senest 10 dage efter sidste udbetaling af sådan indkomst gives oplysning som nævnt i stk. 1 omfattende tiden fra kalenderårets begyndelse.

Stk. 3. Ophører en modtager af de i stk. 1 nævnte indkomstarter med at være skattepligtig her i landet, skal den oplysningspligtige på begæring afgive oplysning om størrelsen af de til den pågældende i tiden fra kalenderårets begyndelse og til tidspunktet for skattepligtens ophør udbetalte eller godskrevne beløb samt om størrelsen af den indeholdte A-skat. Tilsvarende oplysninger skal på begæring gives den pågældende eller dennes repræsentant, eventuelt hans dødsbo.

Stk. 4. Indkomstmottageren skal på begæring have kopi af de i henhold til stk. 1-3, 1. pkt., afgivne oplysninger vedrørende ham.

Stk. 5. Finansministeren kan fastsætte nærmere regler om afgivelsen af oplysninger efter stk. 1-4 og herunder lempe oplysningskravene for grupper af oplysningspligtige. Finansministeren kan endvidere fastsætte, at oplysningerne efter stk. 1, litra a og b, skal afgives særskilt for så vidt angår indtægter, som ikke er A-indkomst for modtageren. For ydelser, der udbetales efter indtjeningsperiodens udløb, fastsætter finansministeren regler om, i hvilket år oplysningerne skal gives.

5) Før nr. 6 indsættes som nye numre:

„02. I § 8 C, stk. 2, 1. pkt., udgår „når vedkommende er eller må formodes at være skattepligtig“.

03. § 9, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. De i stk. 1 nævnte beføjelser kan, for så vidt angår de i § 7, stk. 1-4, omhandlede oplysninger, af finansministeren tillægges kommunalbestyrererne.“

6) I den under nr. 8 foreslåede affattelse af lovens § 16, stk. 1, ændres „har været bekendtgjort“ til: „er meddelt ham“, og „bekendtgørelsen“ til: „meddelelsen“.

Bemærkninger.

Til nr. 1, 2, 3 og 4.

De under nr. 1, 2 og 4 foreslåede ændringer går ud på at udvide de i medfør af skattekontrollovens § 7 etablerede kontrolforanstaltninger med hensyn til lønmodtagere m. fl.'s selvangivelse, således at de oplysninger, der tilflyder skattedemyndighederne i kraft af disse foranstaltninger, vil kunne benyttes i forbindelse med „slutopgørelsen“ under kildeskatteordningen. Den heraf flydende større arbejdsbyrde for de indeholdelsespligtige (arbejdsgivere m. fl.) er en forudsætning for at kunne lempe den i henhold til kildeskatteloven gældende ordning, hvorefter der månedsvis eller kvartalssvis skal indsendes redegørelser til kildeskattesystemet vedrørende udbetalt A-indkomst og indeholdt A-skat.

Den under nr. 1 foreslåede ændring giver finansministeren mulighed for at fastsætte, at der i selvangivelsen skal gives oplysning om størrelsen af den for skatteyderen i årets løb indeholdte A-skat for at sikre en korrekt opgørelse af det endelige tilsvær ved slutopgøret, jfr. også ændringsforslag nr. 4.

I kontrollovens § 7 er det fastsat, at enhver, der i det foregående år i sin virksomhed har udbetalt løn m. v., skal give skattemyndighederne oplysning om størrelsen af de udbetalte beløb m. v. samt om modtagerens navn og bopæl m. v. Samme oplysningspligt påhviler endvidere enhver, der har udbetalt forfatter- eller komponisthonorarer og lignende vederlag. Endelig omfatter oplysningspligten udbetaling af patentafgifter m. v. For alle de nævnte udbetalinger gælder, at oplysning ikke skal gives, såfremt summen af udbetalingerne er under 100 kr. årlig.

Den alt overvejende del af de nævnte lønninger og lignende beløb er A-indkomst for modtagerne i henhold til kildeskattelovens § 43, stk. 1, således at der skal indeholdes A-skat ved udbetalingen.

Det eksisterende oplysningsssystem foreslås ved ændringsforslag nr. 2 udbygget således, at det pålægges arbejdsgiverne m. fl. (dvs. de indeholdelsespligtige) af de i kontrollovens § 7, stk. 1, litra a og b, nævnte ydelser at give skattemyndigheder oplysning dels om størrelsen af den i årets løb indeholdte samlede A-skat, dels om, hvad der i årets løb er indeholdt som A-skat for hver enkelte modtager af de udbetalte beløb.

Som nævnt ovenfor er størstedelen af de indkomstarter, der er omfattet af oplysningspligten efter lovens § 7, A-indkomst for modtagerne. Herudover findes imidlertid et stort antal A-indkomster, som ikke er lønning, honorar o. lign., hvorfor der ikke skal indsendes „lønsedler“ vedrørende disse indkomster. Disse indkomstarter er nævnt i kildeskattelovens § 43, stk. 2, og de er ved finansministeriets bekendtgørelse af 28. marts 1969 henregnet til A-indkomst. Eksempelvis kan nævnes: de sociale pensioner, arbejdsløshedsunderstøttelse, ydelser i henhold til sygeforsikringslovens afsnit II samt ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven. I alle disse ydelser indeholdes der A-skat. Oplysning om disse ydelser har dels betydning for den ligningsmæssige kontrol, dels

for sikringen af en korrekt „slutopgørelse“ under kildeskatteordningen. Det foreslås derfor ved indsættelse af et nyt litra c i kontrollovens § 7, stk. 1, at inddrage disse indkomstarter under oplysningspligten over for skattemyndighederne, således at de administrative organer og forsikringsvirksomheder m. fl., der udbetaler de i kildeskattelovens § 43, stk. 2, nævnte ydelser, får pligt til at give skattemyndighederne oplysning om, hvad der er udbetalt til de enkelte modtagere (før fradrag af A-skat), samt om, hvad der er indeholdt som A-skat for hver enkelt modtager. Endvidere skal der gives oplysning om størrelsen af den samlede udbetaling i årets løb og om størrelsen af den samlede indeholdte A-skat.

Ved den foreslåede affattelse af lovens § 7, stk. 1, har man endvidere tydeliggjort, at arbejdsgiverne m. fl. har pligt til at oplyse størrelsen af den samlede udbetaling i et kalenderår af de i § 7, stk. 1, nævnte ydelser.

Den i gældende lov indeholdte bestemmelse om, at der ikke skal gives oplysning om løn og honorarer m. v., når summen af udbetalingerne er under 100 kr. årlig, er ikke medtaget i den nu foreslåede affattelse af lovens § 7. Begrundelsen herfor er, at slutopgørelsen kun kan blive korrekt, såfremt samtlige indeholdte A-skattebeløb indberettes til kildeskattesystemet. Den under nr. 4 foreslåede ændring sigter på at klarlægge, hvorledes der skal forholdes, dels hvis den indeholdelsespligtige ophører med at drive virksomhed, dels hvis indkomstmodtageren dør eller ophører med at være skattepligtig i Danmark.

Til nr. 5 (02).

Efter gældende lov er adgangen til hos pengeinstitutter m. v. at få oplysninger om navngivne kunders indskud eller lån m. v. betinget af, at vedkommende kunde *er eller må formodes at være skattepligtig her i landet*. Der har i praksis vist sig at være trang til også at kunne få oplysninger om indskud m. v. foretaget af personer, som ikke er skattepligtige i Danmark.

Til belysning heraf skal man anføre, at finansministeriet i 1969 måtte meddele Færøernes ligningsråd, at man ikke havde lovhjæmmel til at imødekomme ligningsrådets anmodning om at fremskaffe oplysning om nogle på Færøerne bosatte personers

indskud i en række herværende pengeinstitutter, idet de ikke var skattepligtige her.

Færøernes landsstyre og rigsombudsmanden har nu henstillet, at der gennemføres en ændring af bestemmelsen, således at det bliver muligt at fremskaffe de ønskede oplysninger. Der er herved henvist til artikel 17 i den mellem Færøerne og Danmark indgåede aftale om undgåelse af dobbeltbeskatning. I den nævnte bestemmelse er det fastsat, at de kompetente myndigheder vil udveksle de oplysninger, som står til deres rådighed, eller som de kan fremskaffe i henhold til gældende love, og som er nødvendige for gennemførelsen af aftalen eller for at hindre skattesvig.

En tilsvarende bestemmelse findes i aftalen med de andre nordiske lande samt Tyskland. Det er fra norsk og svensk side henstillet, at der tilvejebringes hjemmel for, at der kan meddeles disse landes skattemyndigheder oplysning om deres borgeres indeståender i danske banker m. v. på samme måde, som danske myndigheder kan få oplysning om danske skatteyderes indskud i norske og svenske banker.

Ændringsforslaget tager sigte på at fjerne hindringen for udveksling af sådanne oplysninger.

Til nr. 5 (03).

Den foreslåede ændring skyldes ønsket om at gøre sanktionsordningen over for de oplysningspligtige, som ikke rettidigt indsender indtægtsoplysninger m. v., så effektiv som muligt. Efter det system, som i mange år har været gældende med hensyn til indsendelse af lønangivelser og lønsedler, bliver blanketmaterialet til brug ved afgivelsen af oplysningerne tilsendt arbejdsgiverne af den kommune, hvor virksomheden er beliggende, med anmodning om at indsende oplysningerne til samme kommune. Når oplysningerne er indkommet og afstemt, videresender denne kommune lønsedlerne til de enkelte lønmodtageres bopælskommuner til kontrol med selvangivelsen.

Denne fremgangsmåde vil blive bibeholdt under det udvidede indtægtsoplysningssystem.

Det er derfor mest hensigtsmæssigt, at den myndighed, som udsender blanketmaterialet, og som fører kontrol med dets tilbagesendelse, også kan bemyndiges til at anvende tvangsmidlet „daglige bøder“ over for efterladende arbejdsgivere m. fl.

Til nr. 6.

Ændringen skyldes, at der vil blive fremsat forslag om ændring af statskattelovens §§ 24 og 30, som indeholder regler om, hvorledes ligningsmyndighederne skal underrette skattepligtige, som ikke har indgivet gyldig selvangivelse, om de i medfør af skattekontrollovens §§ 1, 2 eller 3 foretagne skønmæssige ansættelser af formue eller indkomst. Ifølge § 30 i statskatteloven kan ligningsmyndighederne vælge den fremgangsmåde at lade udfærdige og fremlægge ét uddrag af skattemisten til almindeligt eftersyn i vedkommende kommune i stedet for at underrette de pågældende skattepligtige direkte ved et brev.

Denne fremgangsmåde vil ved et ændringsforslag til forslaget om ændring af ligningsloven blive foreslået afskaffet, således at der fremtidig altid skal gives de pågældende skattepligtige en direkte meddelelse om de foretagne skønmæssige ansættelser.

I konsekvens heraf må ordvalget i den foreslåede affattelse af skattekontrollovens § 16, stk. 1, ændres for at få overensstemmelse med statskattelovens regler.

Strafansvar efter den foreslåede ændrede affattelse af kontrollovens § 16, stk. 1, vil herefter kunne gøres gældende, såfremt en skattepligtig, der er ansat skønmæssigt efter de i bestemmelsen nævnte §§ til et for lavt beløb, ikke inden 4 uger fra skatterådets afsendelse af *meddelelse* i henhold til statskattelovens § 30, stk. 2, om den endelige ansættelse gør opmærksom på, at der er skønnet for lavt.

Ove Hansen,
formand.

Jørgen Peder Hansen.

Lysholt Hansen.

Thomas Have.

Hjortnæs.

Hans Lund.

Erling Olsen.

Henning Philipsen.

Lütken.

Lembourn.

Poul Schlüter.

Stetter.

Henry Christensen.

Jens Foged.

Enggaard.

Bernhard Baunsgaard.

Dahlgaard.

Bilag I.

Finansministerens besvarelser af udvalgets spørgsmål.

Spørgsmål 1:

Er den under § 1, nr. 3, foreslåede ændring absolut påkrævet? Hvilke yderligere byrder pålægges der herved erhvervslivet?

Svar:

Den under § 1, nr. 3, foreslåede ændring indebærer ikke, at der pålægges erhvervslivet nye byrder. Den foreslåede affattelse af kontrollovens § 7, stk. 1, litra a, svarer i realiteten til den gældende lovtekst, men man har tilstræbt en bedre sproglig formulering.

Spørgsmål 2:

Udvalget anmoder om en redegørelse for, hvilke opgaver der efter skattekontrolloven påhviler arbejdsgiverne. Hvad er omfanget af den arbejdsbyrde, der herved pålægges, og hvorledes og i hvilket omfang ydes der arbejdsgiverne vederlag for dette arbejde?

Svar:

Arbejdsgiverens pligter i henhold til skattekontrolloven er angivet i lovens §§ 7 og 8 E. Til brug ved skatteligningen skal ifølge § 7 enhver, der i sin virksomhed har udbetalt løn m. v., uden opfordring til de skattelignende myndigheder afgive oplysninger om, hvad der i det foregående år er udbetalt eller godskrevet vedrørende løn m. v. med identifikationsoplysninger for hver lønmodtager, ligesom den samlede lønsum skal oplyses. Disse oplysninger kan afgives på specielle formulærer, der gratis stilles til rådighed for arbejdsgiverne. Fra og med indkomståret 1971 vil lønsedlerne blive fremstillet således, at de foruden at kunne udskrives i hånden og på skrivemaskine også vil kunne udskrives i endeløse baner

ved anvendelse af EDB-teknik. Ved udformningen af lønsedlerne er i øvrigt iagttaget forskellige normer, således at selve udskrivningen og videregivelsen af lønsedlerne til lønmodtagerne kan ske på lettest mulig måde. Den enkelte arbejdsgivers arbejdsbyrde på dette område varierer med antallet af ansatte. De ønskede oplysninger vil allerede af andre årsager end pligten i kontrollovens § 7 være til rådighed for arbejdsgiveren. De allerfleste virksomheder af blot nogenlunde størrelse har i dag af hensyn til virksomheden selv og de ansatte et ret omfattende lønningsregnskab, hvorfra de af kontrollovens § 7 omfattede oplysninger ret nemt kan udtrages.

Indførelsen af kildeskatten har yderligere gjort det nødvendigt for virksomhederne at føre et nøjagtigt lønningsregnskab, enten i selve regnskabet eller i det af kildeskattedirektoratet udgivne regnskabhæfte. Dette betyder, at specielt mindre virksomheder med relativt få ansatte nu i modsætning til tidligere ved hjælp af det omtalte regnskabhæfte ret nemt kan udfylde lønsedlerne.

Anvendelsen af EDB-teknik har medført, at udtræk af oplysninger til brug for skattemyndighederne kan gennemføres uden større anvendelse af arbejdskraft. Også mindre virksomheder, der ikke selv har EDB-anlæg, og som ikke er tilsluttet servicebureauer, kan ved pengeinstitutternes hjælp drage fordel af EDB-teknikken uden større omkostninger, forudsat at lønmodtagerne får lønnen udbetalt via konti i pengeinstitutterne.

Ved udnyttelse af moderne kontorteknik skulle arbejdet med udfyldelse og indsendelse af lønsedler kunne foregå lettere og med færre omkostninger end tidligere.

Ved kontrollovens § 8 E er der pålagt arbejdsgivere, der for arbejdstagere har etableret eller fremtidig etablerer pensionsordninger, der omfattes af loven om beskatningen af renteforsikringer m. v., respektive loven om beskatningen af pensionsordninger m. v., pligt til at give skattemyndighederne forskellige oplysninger om disse ordninger. Man er ikke i stand til at udtale sig om omfanget af de arbejdsbyrder, der ved de nævnte bestemmelser er pålagt arbejdsgiverne.

Arbejdsgiverne får ingen betaling for afgivelsen af de forannævnte oplysninger.

Spørgsmål 3:

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at der administrativt vil kunne ikendes arbejdsgivere bøder på indtil 1.000 kr. bl. a. for at undlade at afkræve arbejdstagere oplysning om navn, adresse m. v. I hvilke tilfælde kan det tænkes, at den højeste bødesats vil blive anvendt?

Svar:

Såfremt lovforslagets § 1, nr. 3, gennemføres, bortfalder den hidtidige bestemmelse i § 7, stk. 1 a, in fine, hvorefter der kan ikendes arbejdsgiveren en bøde på indtil 1.000 kr. Overtrædelse af arbejdsgiverens pligt til at afkræve medhjælperen oplysning om navn og adresse vil herefter være omfattet af den almindelige bødestemmelse i forslagets § 14, stk. 2.

Spørgsmål 4:

Under henvisning til besvarelsen af spørgsmål 3 spørges, efter hvilke retningslinjer skattemyndighederne vil praktisere straffebestemmelsen i den foreslåede § 14, stk. 2, jfr. § 20, stk. 1, for så vidt angår overtrædelse af arbejdsgiverens pligt til at afkræve medhjælperen oplysning om navn og adresse m. v. Hvor store kan bøderne blive, og i hvilke tilfælde vil de største bøder blive anvendt?

Svar:

Den gældende bestemmelse i § 7, stk. 1, om administrativ ikendelse af bøde indtil 1.000 kr. for undladelse af at afkræve en medhjælper oplysning om navn og adresse m. v. er hidtil ikke anvendt i praksis, og det er sandsynligt, at der kun i sjældne tilfælde

vil blive anvendt bødestraf efter den foreslåede bestemmelse. Det er vanskeligt at sige noget om størrelsen af de bøder, der kan komme på tale efter den foreslåede bestemmelse. En eventuel domstolsafgørelse vil blive retningsgivende for administrationen. Ligningsdirektoratet har oplyst, at man vil finde det rimeligt, at der i mindre graverende tilfælde gives bøde på 2-300 kr., medens der i særligt grove tilfælde, der grænser til medvirken til skatteunddragelse, bør anvendes bøder af betydeligt større størrelse, måske 2-3.000 kr.

I sidste instans henhører bødens fastsættelse under domstolene.

Spørgsmål 5:

Hvorfor er der som modstykke til arbejdsgiverens pligter ikke pålagt arbejdstagere tilsvarende pligt til at give oplysning om navn og adresse?

Svar:

Ordningen med indsendelse af oplysninger om udbetalt løn m. v. kan føres tilbage til statskatteloven af 15. maj 1903. Den blev udbygget ved skattekontrolloven fra 1946, og yderligere udbygget ved en ændring i 1957. Ved udformningen af oplysnings-systemet har man ikke ment, at der var behov for at foreskrive, at en arbejdstager har pligt til at give arbejdsgiveren oplysning om navn og adresse. Det vil i de fleste situationer være en selvfølge i forbindelse med ansættelse.

Det kan oplyses, at det i kildeskattelovens § 48 er foreskrevet, at en modtager af A-indkomst skal aflevere sit skattekort til eller forevise bikort for arbejdsgiveren (den indeholdelsespligtige). Af skattekortet fremgår indehaverens navn og adresse samt CPR-nr.

Spørgsmål 6:

Har arbejdsgiveren også pligt til for hvert år at give oplysning om indeholdt A-skat, når han har givet oplysning herom i de løbende indberetninger?

Svar:

Efter at spørgsmålet er stillet, er der med skrivelse af 23. november 1971 til udvalget fremsendt ændringsforslag, der ønskes stillet ved 2. behandling af forslaget om ændring

af skattekontrolloven. I ændringsforslaget af 23. november 1971 foreslås det at pålægge arbejdsgivere og andre, der udbetaler A-indkomst (de indeholdelsespligtige), efter årets udgang at give skattemyndighederne oplysning om den samlede udbetalte A-indkomst og den samlede indeholdte A-skat. Samtidig skal der gives oplysning om, hvad der er udbetalt til hver enkelt modtager af A-indkomst, og hvad der er indeholdt i A-skat for hans regning.

Det er herefter tanken fra 1. januar 1972 at erstatte de månedsvise eller kvartalsvise redegørelser, som de indeholdelsespligtige efter den gældende ordning skal afgive til kildeskattesystemet, med såkaldte „summeriske redegørelser“, der skal afgives månedsvis, indeholdende oplysning om udbetalt A-indkomst, indeholdt A-skat samt indeholdelsesmåned, men *uden* specifikation på de enkelte indkomstmodtagere. Angivelsen vil ske på et specielt udformet giroindbetalingskort.

Den påtænkte lempelse vedrørende redegørelsessystemet, som i øvrigt svarer til ordningen for merværdiafgiftens indbetaling, forudsætter, at der ved årets udgang afgives specificerede oplysninger som foreslået under ændringsforslaget.

I den senest foreslåede affattelse vil kontrollovens § 7 i øvrigt medføre bedre kontrol med, at selvangivelserne indeholder fuldstændige oplysninger angående A-indkomster.

Spørgsmål 7:

Er der ikke i forvejen tilstrækkelig kontrol med indeholdelsen af A-skat gennem kildeskattedirektoratets regnskaber?

Svar:

Efter det gældende system forløber der 2½ måned efter en redegørelsesperiodes udløb, før afstemningen mellem arbejdsgivernes tilsvær og indbetaling foreligger, hvilket er til skade for kontrollen med opkrævning af den A-skat, som arbejdsgiverne har indeholdt hos lønmodtagerne. Ved etablering af den i besvarelsen ad spørgsmål 6 omtalte reform påregnes kontrolmulighederne forbedret.

Spørgsmål 8:

Er den under § 1, nr. 5, foreslåede ændring kun foreslået til imødegåelse af ét midler-

tidigt behov for ekstra kontrol, eller er det en bestemmelse, som man regner med også i det lange løb at få brug for?

Svar:

Den under nr. 5 foreslåede ændring er annulleret ved ændringsforslag. De senest foreslåede ændringer af skattekontrollovens § 7 er en forudsætning for at gennemføre en lempelse af den i henhold til kildeskatteloven gældende ordning, hvorefter arbejdsgivere og andre, der udbetaler A-indkomst, månedsvis eller kvartalsvis skal indsende redegørelser til kildeskattesystemet med oplysning om, hvad de har udbetalt som A-indkomst og indeholdt som A-skat for hver enkelt modtager.

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslagene.

Spørgsmål 9:

Hvilke planer har man om at anvende kildeskattebogholderiet til arbejdsgiverkontrol?

Svar:

Således som EDB-systemet inden for kildeskatteadministrationen er tilrettelagt, bliver de løbende månedsvise eller kvartalsvise redegørelser fra de indeholdelsespligtige (arbejdsgivere og andre, der udbetaler A-indkomst) konverteret til magnetbånd, der danner grundlag for udskrivningen af diverse rykker-, restance- og kontrolmateriale. Systemet er således fra starten baseret på at anvende kildeskattebogholderiet til arbejdsgiverkontrol. Kildeskattedirektøren har oplyst, at der ikke er aktuelle overvejelser om muligheder for en videregående anvendelse af EDB-systemet i arbejdsgiverkontrollen.

Spørgsmål 10:

Hvorledes praktiseres i retspraksis vedrørende sager efter skattekontrolloven sondringen mellem forsæt og grov uagtsomhed?

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at det af domspraksis fremgår, at domstolene ikke bedømmer skyldspørgsmålet i skattestraffesager anderledes end i sager angående overtrædelse af borgerlig straffelov, for eks. bedragerisager.

Forsætlig skatteunddragelse foreligger her- efter, når en skattepligtig for at unddrage det offentlige skat afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til skattemyndig- hederne. Forsætlig skatteunddragelse vil også foreligge, når en skattepligtig har haft sikker formodning om, at de urigtige op- lysninger vil medføre underbeskatning.

Til nærmere belysning af det stillede spørgsmål skal man oplyse, at forsætlig skatteunddragelse er statueret i retspraksis som følge af, at den tiltalte havde foretaget urigtig regnskabsføring, eller der er udeholdt betydelige beløb gennem flere år. Åbenlyst usandfærdige forklaringer under selve straf- sagen om, hvorledes formuedifferencer er opstået, er også taget som afgørende indi- cium for forsæt.

Begrebet grov uagtsomhed har i prin- cippet det samme indhold indenfor som udenfor skattestrafferetten. I den straffe- retlige teori kræves til uagtsomhedens lav- mål, at den udviste mangel på agtpågiven- hed kunne og burde have været undgået af gerningsmanden, hvilket må bedømmes i forhold til det mål af agtpågivenhed, som med rimelighed kunne forlanges af den handlende under konkret hensyntagen til den foreliggende situation og til hans indi- viduelle evner og kundskaber.

Blandt de tilfælde, hvor der i retspraksis er idømt straf for grov uagtsomhed i hen- holdt til kontrollovens § 13, stk. 2, kan næv- nes sager angående selvstændige nærings- drivende, hvori den pågældende personligt har udvist forsømmelse eller uorden med hensyn til regnskabsførelsen.

For så vidt angår lønmodtagere med mindre løndifferencer, der opdages på grund af de af arbejdsgiverne indsendte lønsedler, vil disse differencer som regel blive bedømt som groft uagtsomme, idet det normalt vil have formodningen imod sig, at der fore- ligger forsæt til at unddrage sig skat, når det er overvejende sandsynligt, at forholdet vil blive opdaget ved ligningen.

Til belysning af sontringen i retspraksis mellem forsæt og grov uagtsomhed kan man i øvrigt henvise til de samtidig hermed frem- sendte hæfter „Domme i skattesager“, hvor skatteyderne er inddelt i følgende kate- gorier: I Selvstændige erhvervsdrivende, II Landmænd med regnskab, III Landmænd uden regnskab og IV Lønmodtagere og lig-

nende. Indenfor hver kategori er der son- dret mellem A. Dom for forsæt og B. Dom for grov uagtsomhed.

Spørgsmål 11:

Udvalget anmoder om eventuelle vejled- ninger til skattemyndighederne vedrørende den administrative praktisering af begreber- ne forsæt og grov uagtsomhed.

Svar:

Det er alene ligningsrådet, der er bemyn- diget til at træffe afgørelse i sager vedrø- rende administrativ bødekendelse. Der er ikke udarbejdet vejledning til ligningsrådet vedrørende begreberne forsæt og grov uagt- somhed.

Spørgsmål 12:

Med eksempler ønskes det oplyst, hvor- ledes det vil kunne godtgøres, om undladelse af at indgive selvangivelse sker med forsæt til at undgå skatteansættelse.

Svar:

Såfremt det af en skatteyder erkendes, at han har undladt at indgive selvangivelse for at undgå skatteansættelse, må forsæt anses for godtgjort, og sagen vil i så fald kunne afsluttes administrativt, hvis be- tingelserne herfor i øvrigt er til stede. Hvis skatteyderen ikke indrømmer, at han har haft forsæt til at unddrage sig skattean- sættelse, vil spørgsmålet, om der foreligger overtrædelse af § 15, blive forelagt for dom- stolene, og domstolene må herefter på grund- lag af samtlige foreliggende bevisligheder afgøre, om der må antages at have foreligget et forsæt som omhandlet i § 15. Dette kan f. eks. tænkes, hvis det ved vidneudsagn godtgøres, at skatteyderen har givet ud- tryk for, at han forsøger at unddrage sig skatteansættelse.

Spørgsmål 13:

Hvor er det i tilfælde, hvor en skatteyder har overladt til en revisor at udfærdige og indsende selvangivelsen, mest hensigtsmæs- sigt at lægge ansvaret og bøderne?

Svar:

Det er den skattepligtige, der har ansvaret for, at den selvangivelse, som han indgiver til skattemyndighederne, er rigtig. Dette an-

svar kan han ikke — og bør han ikke kunne — frigøre sig for ved at overlade det til en revisor at udfærdige og aflevere selvangivelsen til skattemyndighederne. Herved ville svaret forflygtiges.

Mange skatteydere følger den fremgangsmåde at underskrive selvangivelsen in blanco og derefter overlade det til en revisor at udfylde og indsende selvangivelsen. Såfremt det herefter konstateres, at selvangivelsen eller et medsendt regnskab er behæftet med fejl, som den skattepligtige kunne have opdaget ved gennemsyn af selvangivelsen eller regnskabet, vil skatteyderen have pådraget sig strafansvar i hvert fald for at have udvist grov uagtsomhed. Man kan herved henvise til sag nr. 454 i den udvalgte tilsendte domssamling „Domme i skattesager II.“

Spørgsmål 14:

Kan der tænkes tilfælde, hvor en skatteydere revisor straffes for en kontrollovs-overtrædelse, men ikke skatteyderen selv, idet det forudsættes, at det kan godtgøres, at skatteyderen har været i god tro?

Svar:

Der har været adskillige sager, hvor en skatteydere revisor er blevet straffet, uden at det har været muligt at påvise ansvar hos skatteyderen selv. Der kan således henvises til følgende domme i de samtidig hermed fremsendte „Domme i skattesager“: nr. 228, 236, 237, 599 for så vidt angår den ene skatteyder, 606 og 613.

Derudover foreligger der flere sager, hvor revisorer indenretligt har vedtaget bøder for overtrædelse af kontrolloven, uden at der er blevet gjort ansvar gældende mod skatteyderne.

Det skal yderligere oplyses, at andre (ikke erhvervsmæssigt) medvirkende er blevet straffet for overtrædelse af den gældende kontrollovs § 14, stk. 2, uden at skatteyderen har kunnet straffes, idet denne har været i god tro, f. eks. hustruer, der har givet ægtefællen urigtige oplysninger om „hustruindtægter“, jfr. forslagets bemærkninger til nr. 8 (§ 13) side 5, sp. 2.

Spørgsmål 15:

Ville det ikke være rimeligt, om skattemyndighederne for at godkende, at en

skatteyder optræder ved revisor, kunne stille krav om en eller anden form for godkendelse af revisorens kvalifikationer?

Svar:

Der er ikke i lovgivningen hjemmel for at stille krav om, at bistand i skattespørgsmål, herunder udfyldelse af selvangivelse og opstilling af regnskab, kun må gives af personer med en speciel uddannelse, og der er efter statens ligningsdirektorats opfattelse ikke behov for en egentlig lovregel herom. De erhvervsdrivende har selv en betydelig interesse i at anvende personer, der har en kvalificeret uddannelse. Anvendelse af ukvalificeret revisorbistand skyldes ofte, at den pågældende skatteyder ikke har råd til at engagere en uddannet revisor.

Man henleder opmærksomheden på, at der ved lov nr. 220 af 27. maj 1970 om registrerede revisorer, der trådte i kraft den 1. november 1970, er etableret en ny gruppe af revisorer ved siden af de statsautoriserede revisorer. For at opnå betegnelsen „registreret revisor“ skal en person opfylde forskellige regnskabsmæssige og revisionsmæssige kvalifikationer. Kravene herom er indeholdt i handelsministeriets bekendtgørelse af 24. september 1970. Antallet af registrerede revisorer udgør på nuværende tidspunkt ca. 1.000, men registreringen er ikke tilendebragt. Det kan opyses, at handelsministeriet inden registrering af en revisor via statens ligningsdirektorat indhenter udtalelse fra skattemyndighederne. Den nye gruppe af revisorer forventes at kunne yde mindre erhvervsdrivende betryggende bogførings-, regnskabs- og revisionsmæssig bistand.

Spørgsmål 16:

Kunne det ikke være rimeligt, om de administrativt praktiserede regler om udsættelse med indgivelse af selvangivelse lovfæstedes?

Svar:

Lovfæstelse af bestemmelser om udsættelse med indgivelse af selvangivelse vil efter ligningsdirektoratets opfattelse virke meget usmidig.

Den hittil praktiserede administrative ordning har virket tilfredsstillende, fordi den har kunnet tilrettelægges ud fra lokale synspunkter.

I de tilfælde, hvor kommuner har stillet sig afvisende overfor udsættelser, har ligningsdirektoratet givet henstilling om, at begrundede anmodninger om udsættelser bør imødekommes i det omfang, arbejds-situationen muliggør det.

Spørgsmål 17:

Er ministeren enig i det i bemærkningerne til § 22 anførte om, at det fremtidig bør være statens ligningsdirektorat, der træffer afgørelse om bistand fra politiet? Er det ikke mest hensigtsmæssigt, at afgørelsen fortsat træffes i ligningsrådet?

Svar:

Hvis ligningsmyndighederne ikke ved egne midler kan trænge til bunds i en sag, hvor der foreligger begrundet mistanke om overtrædelse af kontrollovens straffebestemmelser, må det anses for mest hensigtsmæssigt, at statens ligningsdirektorat kan overgive sagen til politimæssig efterforskning. En udsættelse af sagens overgivelse til politiet vil medføre risiko for, at bevismateriale skaffes af vejen, eller at skatteyderen rejser til udlandet, og som anført i bemærkningerne til lovforslaget holder ligningsrådet kun møde med flere ugers mellemrum.

Det tilføjes, at disse politimæssigt behandlede sager altid vil blive forelagt ligningsrådet, inden tiltale rejses.

Spørgsmål 18:

Er det rigtigt opfattet, at man ikke agter at udvide adgangen til ransagning uden dommerkendelse i skattesager? Der skal i denne forbindelse erindres om, at daværende finansminister Poul Møller i en udtalelse i november 1970 tog afstand fra at indføre ransagning uden retskendelse.

Svar:

Spørgsmålet om, hvilken fremgangsmåde skattemyndighederne skal anvende, hvis en skatteyder nægter dem adgang til på stedet at gennemgå regnskabsmateriale m. v. i medfør af kontrollovens § 6, stk. 2 og 3, er blevet behandlet i den arbejdsgruppe, som har udarbejdet forslaget til ændring af kontrollovens afsnit III. Arbejdsgruppen har endnu ikke afgivet nogen udtalelse vedrørende dette spørgsmål, idet

der forhandles herom med justitsministeriet. Dette har ønsket spørgsmålet behandlet af det af justitsministeriet nedsatte udvalg vedrørende begrundelse af forvaltningsafgørelser, idet dette udvalg i øvrigt overvejer fastsættelse af lovregler vedrørende forvaltningsmyndighedernes adgang til udenfor strafferetsplejens område at foretage ransagninger og beslaglæggelser. Udvalgets udtalelse ventes i nær fremtid, hvorefter arbejdsgruppens vil behandle spørgsmålet. Når arbejdsgruppens udtalelse foreligger, vil den blive tilstillet folketingsudvalget.

Spørgsmål 19:

Hvor lang tid tager behandlingen af skattestraffesager i øjeblikket? Hvorledes påregnes ændringerne af kontrolloven at ville påvirke den tid, der medgår til sagernes behandling?

Svar:

I året 1970 er der ved domstolene afsluttet 70 skattestraffesager. Fra disse sagers første oversendelse til politiet og til endelig dom forelå er der hengået mellem 1 måned og 5 år og 5 måneder, jfr. nedenstående opstilling:

Antal sager	Varighed
14	under 6 mdr.
23	mellem 6 og 12 mdr.
15	— 1 - 2 år
10	— 2 - 3
4	— 3 - 4
2	— 4 - 5
2	— 5 - 6

Den store forskel i sagsbehandlingen varighed er i betydelig grad afhængig af, i hvilket omfang sagerne er gennearbejdet af skattemyndighederne, inden de fremsendes til politiet. Såfremt det fornødne efterforskningsarbejde er foretaget i ligningsdirektoratet og dette har medført enighed mellem skatteyderen og evt. dennes revisor om differencernes størrelse, vil behandlingen hos politiet i reglen gå relativt hurtigt. Hvis en sag fremsendes til politiet på et indledende stadium og der derefter skal foretages et omfattende efterforsknings- eller revisionsarbejde, vil dette naturligvis medføre, at sagens behandling hos politiet tager betydelig længere tid, afhængig af i hvilket omfang skatteyderen selv medvirker til

sagens opklaring. En eventuel efterfølgende modrevision ved skatteyderens revisor vil ofte medføre, at sagens afslutning udskydes i ikke ubetydelig grad.

Det skal endvidere anføres, at politiet gennem en årrække har manglet den fornødne arbejdskraft, hvilket ofte har bevirket, at sagernes behandling har taget unødvendig lang tid.

Endelig skal man tilføje, at en sags behandling naturligvis må tage længere tid, såfremt den skal behandles i flere retsinstanser. For en i 1970 af højesteret afgjort sag har sagens behandling taget 3 1/2 år. Den under § 1, nr. 8 (§ 19) foreslåede ændring vil medføre en forenkling af skattestraffesagers ekspedition hos anklagemyndigheden og domstolene. I øjeblikket er fremgangsmåden således: Når den politimæssige efterforskning er afsluttet, skal vedkommende politimester, i København dog politiadvokaturen, tage stilling til den evt. tiltales omfang. Såfremt det skønnes, at der foreligger overtrædelser af de straffebestemmelser i kontrolloven, som giver mulighed for idømmelse af fængselsstraf, forelægges sagen for vedkommende statsadvokat med politiets indstilling. Statsadvokaten udfærdiger herefter anklageskriftet, som sammen med sagens akter tilsendes politiet.

Da domsmænd skal medvirke ved sagens behandling i retten, jfr. bemærkningerne til nr. 8 (§ 19), sendes anklageskriftet af politiet til vedkommende rets kontor til berømmelse, til udpegning af domsmænd og til beskikkelse af forsvarer. Efter forkyndelse m. v. kan sagens egentlige behandling i retten finde sted.

Den foreslåede ændring indebærer, at forelæggelsen for statsadvokaten bortfalder, idet politiet, hvis ændringen gennemføres, såsnart efterforskningen er afsluttet, vil kunne sende sagen direkte til retten til berømmelse. Endvidere skal der ikke udpeges domsmænd.

Ekspeditionstiden for de skattestraffesager, som nu skal behandles som domsmandssager, vil ved gennemførelsen af den foreslåede ændring skønnes at kunne afkortes med fra 4 til 8 uger.

Spørgsmål 20:

Udvalget anmoder om en oversigt, der belyser, hvor lang tid der medgår til behand-

lingen af de enkelte administrativt afsluttede skatteunddragelsessager.

Svar:

Spørgsmålet har været forelagt statens ligningsdirektorat, der har udtalt følgende:

Det er vanskeligt, blot med nogen sikkerhed, at udtale sig om, hvor lang tid der medgår til behandling af de enkelte administrativt afsluttede skatteunddragelsessager, idet opklaringen af, om der foreligger skatteunddragelse, og selve sagens afslutning, som det nedenfor vil blive beskrevet, i vidt omfang foregår ved et samarbejde mellem skattemyndighederne.

Revisionen af en persons eller et aktieselskabs skatteansættelser iværksættes ved,

- 1) at statens ligningsdirektorat på egen foranledning optager en persons eller et selskabs skatteansættelser til undersøgelse,
- 2) at det lokale skattevæsen, skatterådet eller amtsligningsinspektoratet indleder en undersøgelse af selvangivelsen og — hvor der er tale om erhvervsdrivende — den pågældendes regnskab.

Konstateres der i de under 2) nævnte tilfælde urigtigheder i den selvangivne indkomst og/eller formue, afsiges der en kendelse om de ændrede ansættelser. Hvor der er enighed om opgørelsen, kan vedkommende amtsligningsinspektør i stedet indhente et tilbud fra skatteyderen om udrødelse af den for lidt erlagte skat, hvilket tilbud indsendes til ligningsrådets eventuelle godkendelse.

I begge tilfælde tages der af vedkommende amtsligningsinspektør stilling til, om der i henhold til kontrollovens § 13 skal rejses krav om bøde for urigtig selvangivelse. Fines dette at være tilfældet, og er amtsligningsinspektøren bemyndiget dertil, jfr. ligningsdirektoratets cirkulære af 5. september 1968 til samtlige amtsligningsinspektører, fremsætter denne, under forbehold af ligningsrådets godkendelse, forslag til sagens afgørelse. Erkender skatteyderen, at han har gjort sig skyldig i strafbart forhold, afgives der tilbud om erlæggelse af bøde, hvilket tilbud indsendes til ligningsrådets eventuelle godkendelse. Ligger sagen uden for amtsligningsinspektørens kompetence, eller kan forlig ikke opnås, indsendes sagen

til statens ligningsdirektorat til videre behandling.

Kan der ikke opnås enighed om opgørelsen af den pågældendes indkomst og/eller formue og om det deraf flydende skattekrav, eller finder man, at man ikke kan trænge til bunds i sagen, således at mere dybtgående behandling, eventuelt med bistand af politiet, er fornøden, eller drejer det sig om omfattende regnskaber, indsendes sagen til ligningsdirektoratet til videre behandling.

Ligningsdirektoratet er ikke i besiddelse af nogen statistik over, hvor lang tid sager af den herhenhørende art har været under behandling af vedkommende lokale myndighed eller amtsligningsinspektorat, men man har foretaget en optælling af 644 sager, der er sluttet af statens ligningsdirektorat i året 1970 med efterbetaling af skat og/eller bøde, og her har sagsbehandlingen haft følgende varighed:

Antal sager:

Varighed:

416	under 1 år
158	mellem 1 og 2 år
48	mellem 2 og 3 år
7	mellem 3 og 4 år
8	mellem 4 og 5 år
7	mellem 5 og 7 år

Ligningsdirektoratet må mene, at denne oversigt også giver et udtryk for den tid, der medgår til behandlingen af de sager, der afsluttes uden efterbetaling (altså henlægges).

Man vedlægger et antal eksemplarer af den i redegørelsen omtalte cirkulæreskrivelse af 5. september 1968.

Spørgsmål 21:

Hvorledes er mulighederne for at nedbringe den tid, der medgår til administrationens behandling af skattestraffesager?

Kan ministeren give noget tilsagn i så henseende?

Kan der opnås nogen forenkling og deraf følgende tidsmæssig gevinst, hvis man a) udvider adgangen til administrativ afgørelse af sagerne eller b) giver lavere instanser kompetence til administrativ afgørelse af visse sager?

Svar:

Spørgsmålet har været forelagt statens ligningsdirektorat, der har oplyst følgende:

For så vidt angår skatteadministrationens behandling af skattestraffesager skal man udtale, at man er af den opfattelse, at der med det nuværende personale og dettes arbejdsopgaver ikke er store muligheder for væsentligt at nedbringe den tid, der medgår til sagernes behandling. Man skal i denne forbindelse også henlede opmærksomheden på, at det ofte er skatteyderens forhold, der bevirker, at sagens behandling trækker ud, og at dette især gælder større og mere vanskelige sager.

Da en administrativ afgørelse af en sag normalt altid er hurtigere end en domstolsafgørelse, vil en udvidelse af adgangen til administrative afgørelser naturligvis medføre en hurtigere sagsafslutning. Efter ligningsrådets hidtidige praksis er administrativ afgørelse udelukket, såfremt der foreligger skattesvig, d.v.s. forsætligt forhold, og bøden til staten overstiger 25.000 kr. Det er dog under overvejelse, hvorvidt denne grænse bør forhøjes, idet Højesteret i to domme afsagt i 1970 og 1971, hvor de undtagne skatter udgjorde henholdsvis 20.774 kr. (heraf staten 16.131 kr.) og 25.815 kr. (heraf staten 20.323 kr.) kun idømte bødestraffe på henholdsvis 40.000 kr. og 50.000 kr., uagtet der i begge sager var nedlagt påstand om frihedsstraf.

Som det fremgår af det i svaret ad spørgsmål 20 nævnte cirkulære af 5. september 1968, er der i vid udstrækning meddelt amtsligningsinspektorerne bemyndigelse til at fremkomme med forslag til afgørelse af efterbetaling og bøde, og man er opmærksom på, at de i cirkulæret fastsatte grænser eventuelt bør udvides. Det må dog tilføjes, at man under hensyn til ensartet afgørelse af sagerne må fastholde, at det fortsat er *ligningsrådet*, der træffer den endelige afgørelse.

Spørgsmål 22:

Kan der oplyses noget om, hvornår de i bemærkningerne omtalte overvejelser om skatteadministrationens struktur kan forventes afsluttet? Kan der allerede nu siges noget om, i hvilken retning resultatet af overvejelserne vil gå?

Svar:

Udvalgets endelige betænkning om stats-skatteadministrationens fremtidige struktur forventes at foreligge i første halvdel af 1972.

I tilslutning til den ændrede kommuneinddeling den 1. april 1970 har udvalget afgivet delbetænkninger vedrørende en ændret inddeling af landet i skattekredse og vurderingskredse.

Endvidere har udvalget til finansministeren afgivet en foreløbig indstilling om sammenlægning af statens ligningsdirektorat og kildeskattedirektoratet.

Da udvalgets overvejelser i øvrigt ikke er tilendebragt, er det ikke muligt på indværende tidspunkt at meddele yderligere oplysninger.

Spørgsmål 23:

Vil finansministeren overveje at ophæve adgangen til skønsmæssig ansættelse af skattepligtig indtægt og i stedet indføre en ubetinget pligt for skatteyderen til at forsyne skattevæsenet med de relevante oplysninger om hans indtægts- og formueforhold?

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at ifølge skattekontrollovens §§ 1 og 2 er der ubetinget pligt til at selvangive formue og indtægt, hvad enten denne er positiv eller negativ. Man opfatter derfor spørgsmålet som havende relation til ansættelse af indkomster for erhvervsdrivende personer, der ikke fører regnskab, og hvor indkomsten derfor opgøres ad indirekte vej ved til formuefremgangen at lægge privatforbruget.

Ligningsdirektoratet har under nævnte forudsætning udtalt følgende:

I disse tilfælde er det af afgørende betydning for ansættelsens rigtighed, at der præsteres en korrekt opgørelse af formuen ved årets begyndelse og slutning, at der er styr på og gives oplysning om alle formueforskydninger i såvel opadgående som nedadgående retning, og at privatforbruget ansættes til det beløb, der i virkeligheden er afholdt.

Hvis adgangen til skønsmæssig ansættelse af indkomsten i disse tilfælde ophæves, må det efter ligningsdirektoratets formening forudsætte, at det pålægges skatteyderne at

foretage og vedlægge selvangivelsen en indirekte opgørelse af indkomsten, og at denne opgørelse er baseret på et regnskabsmæssigt opgjort privatforbrug, ligesom det måtte kræves, at skatteyderne får pligt til at sikre sig og opbevare bilag vedrørende formuedispositioner, f. eks. for afholdte udgifter til nybygninger, ombygninger eller vedligeholdelse og forbedring af ejendom, for i påkommende tilfælde at kunne dokumentere, at en afholdt udgift helt eller delvis er en fradragsberettiget driftsomkostning eller en anlægsudgift, hvilket ofte kun kan afgøres ved skøn.

Ligningsdirektoratet mener ikke, at en opgørelse af privatforbruget, der ikke er baseret på et kasseregnskab, omfattende virksomhedens indtægter og udgifter, skulle kunne afskære de lignende myndigheder fra at tilsidesætte en indkomstopgørelse og fastsætte indkomsten skønsmæssigt, når forbrugets indre usandsynlighed eller andre momenter, f. eks. en kontrolberegning, foretaget på grundlag af et momsregnskab, tilsiger, at den selvangivne indkomst er urigtig.

Ligningsdirektoratet mener derfor, at der altid vil forekomme tilfælde, hvor ansættelsen af den skattepligtige indkomst kommer til at hvile på et skøn.

Man kan henholde sig til de anførte betragtninger.

Spørgsmål 24:

I hvilket omfang kan der efter den foreslåede § 43 komme til at påhvile arvinger i et gældsvedgælsesbo hæftelse for den afdøde påhvilende skat, tillægsskat og bøder, dels når de har fået udbetalt arv eller arveforskuud, dels når der ikke fandtes værdier i boet?

Svar:

Arvinger i et gældsvedgælsesbo hæfter alene for en boet påhvilende skatteefterbetaling og tillægsskat i det omfang, hvori de har modtaget arv eller arveforskuud. Hæftelsen er således af begrænset karakter.

Spørgsmål 25:

Kan lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelser medføre tilbagevirkende kraft i tilfælde af forskuudt regnskabsår?

Svar:

Lovforslaget nr. 3-5 gælder for lønninger, der udbetales den 1. januar 1972 eller senere, og er således uafhængigt af, hvilket regnskabsår den oplysningspligtige benytter. De skærpede straffebestemmelser finder anvendelse, hvis en skatteyder efter 1. januar 1972 afgiver urigtige oplysninger f. eks. ved afgivelse af urigtig selvangivelse, eller undlader at opfylde en pligt, der påhviler ham. Spørgsmålet må derfor besvares benægtende.

Spørgsmål 26:

Hvad vil skattemyndighederne stille op med „landevejens riddere“? Hvor mange antages af falde ind under denne gruppe?

Svar:

Den pågældende persongruppe, hvis størrelse man er ukendt med, og som omfatter personer uden fast bopæl og med skiftende opholdssteder, må anses at være uden fiskal interesse. Ligningsdirektoratet har udtalt, at man hverken dér eller hos skattemyndighederne i øvrigt kan afse personale til at tage dette område op til undersøgelse.

**FORENINGEN AF
REGISTREREDE REVISORER**

Den 29. oktober 1971.

I anledning af de påtænkte ændringer i kontrolloven skal vi tillade os at foreslå, at man benytter lejligheden til at modernisere bødebestemmelserne således, at de bedre opfylder deres formål.

Vedlagte fotokopi af en artikel i Revisorbladet indeholder forslag om, hvordan man kan indrette bødesystemet, så der i dette indbygges en alvorlig advarsel til skatteydere, der påtænker at unddrage sig skat, og

vi vil mene, at navnlig dagbøderne vil være lettere at forstå for skatteyderne end de nugældende regler, der knytter bøderne til den skattepligtige indkomst.

Artiklen er fra 1955, hvorfor beskrivelsen af bødereglene ikke stemmer med de nugældende regler, men dette har ingen betydning for forståelsen af de principper, der foreslås anvendt fremover.

Med venlig hilsen

Foreningen af registrerede Revisorer.

Kjeld Seehuusen,
direktør.

Til udvalget for ændring af kontrolloven.

Bilag 3.

Finansministerens bemærkninger til bilag 2.

Indledningsvis bemærkes, at henvendelsen hidhører fra Foreningen af registrerede Revisorer, og at den i kopi vedlagte artikel fra Revisorbladet er skrevet i 1955. De i artiklen refererede regler om følgerne af for sent indsendt selvangivelse er ændret ved lov nr. 29 af 30. januar 1964, idet man fandt, at de forud for denne lov gældende regler var for strenge. Efter gældende lov, jfr. skattekontrollovens § 1, stk. 3, og § 2, stk. 3 og 4, er følgerne af ikke rettidig eller behørig selvangivelse, at formueskatten og indkomstskatterne forhøjes med 1 pct. for hver dag, fristen for selvangivelsens rettidige indsendelse er overskredet, dog ikke med mere end 10 pct. og højst 5.000 kr. for formueskatten og 5.000 kr. i alt for indkomstskatterne.

I den foreliggende artikel foreslås det daværende sanktionssystem erstattet af et system med dagbøder, dvs. daglige bøder af en rimelig størrelse, der skal fastsættes og offentliggøres samtidig med udsendelsen af selvangivelserne, således at de skattepligtige bliver bekendt med, hvad det koster, hvis de ikke overholder den fastsatte frist. En sådan ordning ville ifølge artiklens forfatter bedre tilskynde borgerne til at selvangive rettidigt.

Hertil kan anføres, at et system som det foreslåede ville virke for stift. Ordningen

ville virke for hårdt i nogle tilfælde og for lempeligt i andre. Hertil kommer, at opkrævningen og inddrivelsen af dagbøder ville være stærkt belastende både for skattevæsenet og for politiet. Man må derfor tage afstand fra den foreslåede ordning.

I artiklen foreslås det endvidere at udbygge sanktionssystemet vedrørende *urigtig selvangivelse*, jfr. lovens § 13, således at man indfører „betinget bøde“ over for den skatteyder, om hvem man må formode, at han mere eller mindre uforskyldt er kommet i vanskeligheder. Den nævnte nydannelse i straffesystemet for urigtig selvangivelse skulle i højere grad end det gældende, tilskynde skatteydere, der gribes i at selvangive urigtigt, til fremtidigt at udvise større påpasselighed ved udfærdigelse af selvangivelsen. En sådan betinget bøde skulle ikke kunne forældes.

Allerede af generalpræventive grunde må man tage afstand fra en sådan ordning, idet det må befyrgtes, at skatteyderne vil blive mindre påpasselige med deres selvangivelse, hvis de ved, at de første gang kun risikerer en betinget bøde.

Det bemærkes, at det er ukorrekt, når det i artiklen siges, at den skatteunddragelse, som skyldes simpel uagtsomhed, medfører bødeansvar. Simple uagtsomhed er straffri, jfr. lovens § 13, stk. 2.